

Buysse Lente op tv of een paasbest Vlaanderen

Met „Lente”, naar de novelle van Cyriel Buysse, komt de BRT-televisie zondagavond alweer uitpakken met een eigen TV-film, gebaseerd op het werk van een Vlaams auteur. De film is er een bewijs van, dat de Vlaamse televisie in de eigen Vlaamse literatuur duidelijk voldoende en gepaste stof kan vinden, die in het nieuwe, hedendaagse medium prachtig tot leven kan worden gewekt. Naar een scenario van Rudy Geldof en onder regie van Dré Poppe is het namelijk een van de meest gave tv-bewerkingen die een Vlaams literair werk al heeft gekregen. Dit fijne verhaal is uitgewerkt tot een vertederend, licht-ironisch, min of meer poëtisch filmwerkje dat zowel het literaire stukje alsook het filmmedium zelf eer aandoet. Zondagavond om vijf over halfnegen van harte aanbevolen.

Krisis en bezuinigingswoede hebben voorlopig niet kunnen beletten dat de BRT-televisie kan blijven komen aandraven met kijkvoer dat een ruim publiek kan boeien. Ook uit het buitenland zijn daar een aantal primeurs bij. Na „Shogun” en „Marco Polo”, die vooral hebben bewezen dat de Amerikanen (of wie werkt voor in hoofdzaak de Amerikaanse markt) niet bang zijn breedvoerig en zelfs langdradig te zijn over wat zij niet kennen, pakt de BRT zaterdagavond na Amerika alweer als eerste uit met een kersverse Amerikaanse serie: „The blue and the Gray” (Burgeroorlog), die in de Secessie-oorlog speelt en die nu eens gaat over iets wat zij dus wél kennen en wat hen zeer ter harte gaat. In die dingen zijn zij nog steeds het best — ook al kan men er nooit iets anders van verwachten dan een produkt dat op massa-konsumptie is berekend.

Die Amerikaanse voorbeelden toch maar even, om er op te wijzen dat elke televisie in eigen kring stof kan vinden voor vertellingen voor lange winteravonden, maar tevens ook kijkvoer dat eigen literaire schepingen, zowel als schrijvers en

gebeurtenissen uit het eigen heden en verleden, naar het populaire beeld-medium brengt in zowel bewerkingen als in oorspronkelijk televisiewerk.

Zondag is dat bij de BRT „Lente” van Cyriel Buysse. Op 23 januari wordt het een origineel scenario van Pierre Plateau, waarin onder de titel „Het Rolende Leven” werk en leven van de Vlaamse treinwachter-schrijver Gustaaf Vermeersch onder regie van Anton Stevens ongevoel boeiend en aangrijpend wordt geëvoceerd. En op 13 februari zien wij de eerste aflevering, eveneens in een scenario van Pierre Plateau, van de drie-

ZONDAG
20 u. 35
BRT

delige Vlaamse mini-serie „Daar is een Mens verdronken”, naar de roman van Ernest Claes (beide produkties op voorhand nadrukkelijk aanbevolen!)

Zacht

De Claes-film ging onder regie van Dré Poppe, die ook „Lente” van Buysse heeft geregisseerd. Biezonder treffend heeft Poppe beide werken getypeerd als: „Met Lente ontmoeten wij een Claes-achtige Buysse, met Daar is een Mens verdronken gaat het om een Buysse-achtige Claes”.

Cyriel Buysse is in „Lente” inderdaad heel wat zachter, milder, ironischer en meer teder dan in veel van zijn sociaal-bewogen werken. Het verhaaltje is bijzonder eenvoudig. In 1889 drukt de stervende tante Zeunia de wens uit nog eens Leontientje te zien. Zij is het nichtje dat lang geleden met haar ouders naar Parijs is gaan wonen. De komst van het lieve, frisse, pittige „Parijse” meisje, wekt enige deining op de boerderij, waar de drie broers-vrijgezellen Belzemien, Standje en Coben samenwonen

met hun ietwat verzuurde (maar zoals dat in Vlaanderen gaat, eigenlijk toch goedhartige) zus Cordula. De rode tapijten worden als het ware gelegd en de beste kamer wordt klaargemaakt (door Cordula die het allemaal wel niet wil, maar toch doet). De jongeman Standje raakt duidelijk op het verre nichtje verliefd. Het leven op de boerderij geraakt ontredderd. Een fris zwempartijtje brengt wat heerlijke, vertederende erotiek in het leven van noeste boerenwerkers. Tot Leontientje weer weg moet. En dan begint het gewone leven opnieuw.

Ironie

Scenarist Rudy Geldof schreef een scenario, waarin geen woord te veel staat. Elke scène is typerend, elk woord geeft de juiste toon aan. Elke situatie tekent met ironie en liefde die elk sarkasme verhindert, het leven van deze eenvoudige mensen en het nieuwe geluid dat de „Lente” even in hun harde leven brengt. Buysse en Geldof hebben bitterheid (zoals die o.m. rond de erfeniskwestie voor de hand lag) opzettelijk vermeden. Al is dit wellicht onderhuids niet helemaal afwezig. Vooral in het laatste beeld dat door Geldof zeer gepast is toegevoegd. Waar Buysse het verhaal laat eindigen met het vertrek naar het station, zien wij Standje in de film weer rond de „gewone” dagelijkse tafel gaan zitten. Zoals het altijd geweest is en voortaan ook altijd zal blijven. En misschien zal Standje nooit, nooit, nooit meer gelukkig zijn.

Regisseur en acteurs hebben zich duidelijk ingezet. Samen met het onvolprezen vakmanschap en talent van kineast Jos Van Schoor, die hier Vlaanderen laat zien op zijn paasbest. Alle acteurs en figuranten zijn ontroerend-levensecht: Chris Thys als Leontientje, Jo De Meyere (Standje), Walter Cornelis (Coben), Dries Wieme (Belzemien), Blanka Heirman (Cordula), Lydia Billiet (Leonie) en Dré Vandaele (Bruuntje). Het is alwéér een stukje heel oud Vlaanderen — maar het zal op zijn manier toch wel van alle tijden zijn. (HDJ)

Mooie tv-film naar Cyriel Buysse

Lente:

vertederend

stukje televisie

Met „Lente”, naar de novelle van Cyriel Buysse, komt de BRT-televisie zondagavond alweer uitpakken met een eigen TV-film, gebaseerd op het werk van een Vlaams auteur. De film is er een bewijs van, dat de Vlaamse televisie in de eigen Vlaamse literatuur duidelijk voldoende en gepaste stof kan vinden, die in het nieuwe, hedendaagse medium prachtig tot leven kan worden gewekt. Naar een scenario van Rudy Geldof en onder regie van Dré Poppe is het namelijk een van de meest gave tv-bewerkingen die een Vlaams literair werk al heeft gekregen. Dit fijne verhaal is uitgewerkt tot een vertederend, licht-ironisch, min of meer poëtisch filmwerkje dat zowel het literaire stukje alsook het filmmedium zelf eer aandoet. Zondagavond om vijf over halfnegen van harte aanbevolen.

Krisis en bezuinigingswoede hebben voorlopig niet kunnen beletten dat de BRT-televisie kan blijven komen aandraven met kijkvoer dat een ruim publiek kan boeien. Ook uit het

buitenland zijn daar een aantal primeurs bij. Na „Shogun” en „Marco Polo”, die vooral hebben bewezen dat de Amerikanen (of wie werkt voor in hoofdzaak de Amerikaanse markt) niet bang

**Zondag
om 20 u. 35
op BRT**

zijn breedvoerig en zelfs langdradig te zijn over wat zij niet kennen, pakt de BRT zaterdagavond na Amerika alweer als eerste uit met een kersverse Amerikaanse serie: „The blue and the Gray” (Burgeroorlog), die in de Secessie-oorlog speelt en die nu eens gaat over iets wat zij dus wél kennen en wat hen zeer ter harte gaat. In die dingen zijn zij nog steeds het best — ook al kan men er nooit iets anders van verwachten dan een produkt dat op massa-konsumptie is berekend.

Die Amerikaanse voorbeelden toch maar even, om er op te wijzen dat elke televisie in eigen kring stof kan vinden voor vertellingen voor lange winteravonden, maar tevens ook kijkvoer dat eigen literaire schepingen, zowel als schrijvers en gebeurtenissen uit het eigen heden en verleden, naar het populaire beeld-medium brengt in zowel bewerkingen als in oorspronkelijk televisiewerk.

Zondag is dat bij de BRT „Lente” van Cyriel Buysse. Op 23 januari wordt het een origineel scenario van Pierre Plateau, waarin onder de titel „Het Rol-lende Leven” werk en leven van de Vlaamse treinwachter-schrij-ver Gustaaf Vermeersch onder regie van Anton Stevens onge-woon boeiend en aangrijpend wordt geëvoceerd. En op 13 fe-bruari zien wij de eerste afleve- ring, eveneens in een scenario van Pierre Plateau, van de drie- delige Vlaamse mini-serie „Daar is een Mens verdronken”, naar de roman van Ernest Claes (bei- de produkties op voorhand na- drukkkelijk aanbevolen!)

Zacht

De Claes-film ging onder re- gie van Dré Poppe, die ook „Len- te” van Buysse heeft geregis- seerd. Biezonder treffend heeft Poppe beide werken getypeerd als: „Met Lente ontmoetten wij een Claes-achtige Buysse, met Daar is een Mens verdronken gaat het om een Buysse-achtige Claes”.

Cyriel Buysse is in „Lente” in- derdaad heel wat zachter, mil- der, ironischer en meer teder dan in veel van zijn sociaal- bewogen werken. Het verhaaltje is bijzonder eenvoudig. In 1889 drukt de stervende tante Zeunia de wens uit nog eens Leontientje te zien. Zij is het nichtje dat lang geleden met haar ouders naar Parijs is gaan wonen. De komst van het lieve, frisse, pittige „Pa- rijse” meisje, wekt enige deining op de boerderij, waar de drie broers-vrijgezellen Belzemien, Standje en Coben samenwonen met hun ietwat verzuurde (maar zoals dat in Vlaanderen gaat, eigenlijk toch goedhartige) zus Cordula. De rode tapijten worden als het ware gelegd en de beste kamer wordt klaarge- maakt (door Cordula die het al- lemaal wel niet wil, maar toch doet). De jongeman Standje raakt duidelijk op het verre

Lente: pap- en aardappeleters van Cyriel Buysse. (a)

nichtje verliefd. Het leven op de boerderij geraakt ontredderd. Een fris zwempartijtje brengt wat heerlijke, vertederende eroti- ek in het leven van noeste boe- renwerkers. Tot Leontientje weer weg moet. En dan begint het gewone leven opnieuw.

Ironie

Scenarist Rudy Geldof schreef een scenario, waarin geen woord te veel staat. Elke scène is typerend, elk woord geeft de juiste toon aan. Elke situatie tekent met ironie en liefde die elk sarkasme verhin- dert, het leven van deze eenvou- dige mensen en het nieuwe ge- luid dat de „Lente” even in hun harde leven brengt. Buysse en Geldof hebben bitterheid (zoals die o.m. rond de erfeniskwestie

voor de hand lag) opzettelijk vermeden. Al is dit wellicht on- derhuids niet helemaal afwezig. Vooral in het laatste beeld dat door Geldof zeer gepast is toe- gevoegd. Waar Buysse het ver- haal laat eindigen met het ver- trek naar het station, zien wij Standje in de film weer rond de „gewone” dagelijkse tafel gaan zitten. Zoals het altijd geweest is en voortaan ook altijd zal blij- ven. En misschien zal Standje nooit, nooit, nooit meer gelukkig zijn.

Regisseur en acteurs hebben zich duidelijk ingezet. Samen met het onvolprezen vakman- schap en talent van kineast Jos Van Schoor, die hier Vlaandere- ren laat zien op zijn paasbest. Alle acteurs en figuranten zijn ontroerend-levensecht: Chris

Thys als Leontientje, Jo De Mey- ere (Standje), Walter Cornelis (Coben), Dries Wieme (Belze- mien), Blanka Heirman (Cordula), Lydia Billiet (Leonie) en Dré Vandaele (Bruuntje). Het is al- wéér een stukje heel oud Vlaandere- ren — maar het zal op zijn manier toch wel van alle tijden zijn. (HDJ)

Lente-idylle op het Vlaamse boerenerf: Standje (Jo De Meyere) en Leontientje (Chris Thys) in de tv-film naar Cyriel Buysse. (a)